

מסכת הש"ס

המביא גמ פרק ראשון גיטין

ז.

עין משפט
נר מצוה

(ב) חולין ז' (ה) ג' יבמות
טז' ממונות טז' (ז) (י) (יב)
מדרש"ל בחזיוני הלכות
מש"כ מס' ד"ה השכח
(ג) קטע טע"ד (ח) כ"א:
ד"ה של ה"ס. (ט) (י) (יא)
נ"ט (י) (י"א) (י"ב) (י"ג)
שם כ"ד ד"ה ר"ה ר"ה וכו'
חולין ז' ד"ה צדיקים וכו'
ספחים ק"ו ד"ה אשכנזי
וה"ס יבמות טז' ד"ה פ"ד
הש"ס (י) (י"א) (י"ב) (י"ג)
יבמות טז' ד"ה טעל וכו'
ט"ס ה' ד"ה וכו' וכו'.

בהמתן של צדיקים. כהכל שומעין (חולין דף טז:) **אבר מן החי.** שאבר
מהם אבר מן השמיטה ומפני אימתו חתכו בעדיו אבר מן החי
והניחו מתחיו שלא יבין: **שעומדים עליו.** למרף ולגדף: **ובידי**
למוסרן. כח כ"ד להלשין עליהן: **לנגדי.** מריבין ומקנטני: **גינבל.**
היה חולק עליו: **קולר.** שלשלת של
כחול שנותנין שם המוכתבים למלכות
להריגה: **ומרא.** לשורר צבית
המשמחית: **ימר שבר.** יהא מר:
דמנא. כוור: **מארגיזא.** שם מקום:
קנאה. כעס מחמת זכר שנערי.
קנאה הוא לשון שאדם מתעבד על
ריבו או על ריב אחרים כמו קנא קנאתי
(מלס' א' יט) וכמו בקנאו את קנאתי
(במדבר כה): **טעקס לגימא.** שגזל
ממנו ויורד לחיו לשערי מוותיו:
כילנא. אבר עושן עטרות לחתנים
יש על זה וכוף לכוונות ומגירות
גופתית ומלח שקורין ניי"ל ויש של
ווד והקס"ו: **כטולומוס.** מיל שהעלה
אספסיינוס קודם שנה טיטוס עליהם:
ועל האירוס. מפרש בפרק במרא
דסוטה (ד' מט'): טבלא דמד פומא והוא
זוג המקשקש: **רב חסדא.** תלמידו
של רב הונא היה ולא היה משיב
בפניו וק"ס רב הונא אמר ליה רב
חסדא לרש גלותא קרא כתיב: **מה**
ענין כו'. והלא מנפשת מנגדי כהונה
הוא: **האלהים מדרבנן.** אינו אסור
אלא מדרבנן וקרא עטרה של מלך
מימי שהיה מתננף שמתגל כהונה
וגלה נדקיהו בגולה: **ומסדאין מילך.**
מקדשים ונאים דכרין: **שלמים.**
מזוממלים והכי קאמר קרא אם
שלמים מומוטין וכל שכן א"ל רביס:
עלמין גנוזין וכו'. הכי הן משלים
לעזרם כהנה על ידי גזיה שהגזיה
עונת ק גזוז מהן לנדקיה וכו':
ועניתך

השתא בהמתן של צדיקים כו'. אמר ר"מ דלמ פריך אלמ
גבי מידי דלמילא. דגנאי הוא לנדק שאולכו דבר אסור
ולכ"י לא פריך גבי ר' ישמעאל שקרא והוסי' בפרק קמח' דשבת
(דף י"ג:) וגבי יהודה בן טבאי שהרג עד זומם (מגינה דף טו:)
וזכריהו דפ"ב דלכותות (דף כח:)
דעלו עבד לכהונה על סיו לא
גריס ליה ר"מ אע"פ שיש על ארילת
אסור תרומה לנשמו ולגזיו שהן
אסורין בתרומה מ"מ כיון שחכס
עגמו אין נכשל בלכילת אסור אין
דלשמתיו ועמיס קודם הדלה (פסחים
דף ק"ו:) אע"פ דלמך הסס (דף ק"ה)
דמיתמו נלמכרה ונרלש השנה
(דף כ"א.) כמיס מנשיאלו דנבלאי
בלומא רבא דמעריכא דבר דבר
מגויה כל כך לכילה של הימרח בשעת
האיסור: **והוא ישימם חללים.**
כפי במרח דומים (דף קטו:) דרש"י
זוס ענין אחר גבי יודוס אהרן
(י"קל"א י) אע"פ שהפיל לך מלחים
אתה דוס: **השכבם** והערב
ע"יהן. דרש דוס כמו דמדומי
ממה (שם דף ק"ח:) אע"פ דלמך
בנכה קמח (דף ג'.) המוסר דמי
לשמים הוא נעשם מחילה ה"א אמר
ה"מ דלמך ליה דינא כפרעא חי נמי
השכס עליהם לבית המדרש קאמר
לעוקב צבורה:
זמרא מנא דן דאסור. פי'
נקונטרס לשורר צבית
המשמחית וכן משמע מדקאמר
ולישלח ליה מהכא דשיר לא ישמו יין
ופרק במרח דסוטה (דף מ"ח.) כתיב
משנעלה סנהדרין כנול שיר צבית
המשמחית שנאמר דשיר לא ישמו
יין ורלכו קאמיס דינולא דההוא
צירושלמי דהוה קאמיס דומין צבורה
שמתענג ציורא וציר על מלוא
שירי כגון צשעת חופה ששויין לשמה
חמן וכו': **עטרות חתנים.**
פירש נקונטרס עטרה ממש ואין
נראה דלמך עלה צפ"ב דסוטה
הדס אכל של קניס ושל חילת מותר
ואין דרך לעשות עטרה משל קניס
אלא עטרות ששויס כעין כיפה
אלא כל אדם דקאמר לכו דווקא
ברלש ממש אלמ למעלה מרלש ונמס'
מדוס (פס"ד דף טו.) דמנן העטרות
שנחלוטות פירשו נמי הגאונים כעין
כיפות מוחהבות ששויס כלחלוט
ולא הויל כלילא דלשכח כהניא
דכמה אשה (שבת דף ט"ז:) דקאמר
נפוק כמה כלילי כהנרעא דווקא
לחתנים אסרו דומיא דעטרות
כלות דמפרש כסוטה (דף ט"ז:)
דהיא עיר של זכס ובפרק כמה
אשה (דף טו.) אמר לא מלח אשה
בעיר של זכס מכלל דכחול שרי
אלמ דוקא חתנים ולכות אסרו
משום שמחה ימירה כדלמ"ר הסס
נמי (כ"ב ט:) זה אפר מקלה שנרלש
חתנים: **בזמן** שמצנפת בראש
בהן גודל. דלמותה של ססן הדיוט
קרייה מגננת כדכתיב (שמות כח)
ועשית להם אצנטים ומגננות
של כ"ג היתה קטנה קרייה מגנפת
מיהו אומר ר"י דלשכחן כלשון הגמרא דקרי נמי מגנפת לשל הדיוט כפרק כהנרעא ציורא (דף כה.) דלמך טעל מגנפת של
אחד מהן ואפילו היו שוות נקט הכה כרלש כ"ג לפי שאין אסור אלמ לחתנים כדמפרש כעין כ"ג שהוא רלש ושר כישרלכ"ו:
הכי

כה א מ"י פ"ח מהל'
מגול ומחוק הליע
טושי"ע מור"ט פי' שם
פ"ח (ו) וכו' י"ו:
כו ב ב מ"י פ"ח מהל'
תפנית הל' י' שם
ענין מדי"ג ג כו"ט ש"ע
ל"ח פ"י מקס ספ"ג ג
וכרז בלפס כרמ"ט פ"ה
דף כ"ד: ונרלש"ס שם סימן
ל"ב:
כו ד מ"י שם הל"טו
עושי"ע שם ספ"י ד':

תוספות ר"ד

שלה מן עוקבא לר'
אלעזר בני אדם העומדי'
עלי ויש כח בירי למסור
למלכות מהו. שרשט
וכתב לו אסורה דרכי
מחמתו בלשון אסורה
לפי מחסום בעוד שרשע
לגבי אע"פ שרשע לגבי
אסורה לפי מחסום שלה
ליה צעקו ל' טובא ולא
מצינו למיקים בהו שלה
ליה דום לה: והתחולל
לו דום לה: והוא יפילם
החלים חללים השכס
הערב לבית המדרש והסס
כלין מאליהן א"ר יצחק
שתיס כותבי: אן
כותבי במתניא נמי אן
ה"מ ד"ר אן כותבי.
פי' ג' היותו [כותבין]
בלא שרשט ארבע [אין]
כותבין שלה ליה למר
עוקבא זמורא מנא דן
דאסור פי' לשורר זמור
בבית המשמחית וכו'
וכתב אל חתמה ישראל
אל כל גיל בעמיס פי' לא
שנא כפר לא שנא כיר
א"ל ריש גלותא לרב הונא
כלילא מנא דן דאסור
פי' הו עושיס לחתנים
עטרות של זכס ושל
כפף צבורות ומצורין
בגפרות ומלח שקורין
ניי"ל א"ל רב חסדא קרא
כתיב כה אמר ה' הסר
המצנפת והרם העטרה
וגר מה ענין מצנפת אצל
עטרה אלא לומר לך
בזמן שהמצנפת בראש
כהן גודל עטרה בראש
כל אדם נסתלקה מצנפת
מראש כ"ג נסתלקה עטרה
מראש כל אדם: רבינא
אשכחיה למר בר רב
אשי דקא גריל כלילא
לברחיה א"ל לא סבר
מר הסר המצנפת והרם
העטרה א"ל דומיא דכ"ג
בגברי ואי ק' והוא חתן
בשליה פ"ק כתיב וסוטה
בפולמוס של טיטוס גזר
על עטרות של כלה אלמא
שחי גזירות היו בפולמוס
הראשון של אספסינוס
גזר על עטרי' של חתנים
ובפולמוס אחרון של
טיטוס גזר גם על עטרות
הכלה י"ל שאין פתרון
עטרות הכלה כעטרות
חתנים דרכי אמרין גבי
עטרות חתנים לא שני
אלא של מלח גזירות אבל
של ורד ושל הדוס מותר
ודל ושל הדוס אסור אבל
עושה הוא ל' קניס ושל
חלף ולי' אמר אף ש
קניס ושל חלף אסור וגבי
עטרות הכלה אסורין אסר
רבה בר בר חנה עיר של
זהב תניא נמי הכי אצוורו
עטרות הכלה עיר של זהב
אבל עושה היא כיפה של
מלח אלמא דוקא עיר של
זהב נאסר לכלה אבל שאר
עטרות פתורי ולחתנים

תורה אור השלם

1. אמרתי אשמה דרביי קטווא כלשון אשמה
2. דום ל' ונתחולל לו
3. אל תשחח ישראל
4. כשיר לא ישורו יין
5. וקנה ודימונה
6. וקבל ודמנה
7. בה אמר ארץ ה' הסיר
8. בה אמר וכן נגזר

גליון הש"ס

נב' א' מהיחא הוה
אמינא ג"מ וזמא רבנא
פי' מניח דף טו פי' שיש
נשיא דיה מלח: שם
מחמתו ר"מ: פי' ערובין
דף ט"ז מ"ה ח"ה ח"ה
לי: 'תוס' ר"ה השכח
בהמתן וכו' דנאי הוא
לצדיק פי' מהקייס
כנהמתו פי' מוירי:

לעו רש"י

ניי"ל (באי"ל). תצריך
שחור (צויר שחור
באמצעות חומר כימי
התורם את הכלן).

מוסר רש"י

בהמתן של צדיקים.
תמורו על רבי פנחס
אן הקב"ה מביא
תקלה על ידם שחלל
הכמה דבר אסור ל'
(חולין ה.) בפולמוס של
אספסינוס. מיל סכסא
אספסינוס על ירושל'
(סוטה טו.)